

2) Pojęcie „spalarnia” zawarte w art. 3 pkt 4 dyrektywy 2000/76 oznacza każdą jednostkę techniczną lub wyposażenie, w którym dokonuje się termicznego przetwarzania odpadów, o ile substancje powstające w wyniku tego procesu termicznego są następnie spalane, a obecność linii spalania nie stanowi w tym kontekście kryterium niezbędnego do takiego zakwalifikowania.

3) W okolicznościach takich jak w sprawie przed sądem krajowym.

— gazownię, która realizuje cel uzyskania produktów w postaci gazowej, w niniejszym przypadku gazu oczyszczonego, poddając odpady przetwarzaniu termicznemu, należy zakwalifikować jako „współspalarnię” w rozumieniu art. 3 pkt 5 dyrektywy 2000/76;

— elektrownia, która wykorzystuje jako paliwo dodatkowe gaz oczyszczony uzyskany w wyniku spalania odpadów w gazowni, zastępując w ten sposób paliwa kopalne wykorzystywane w głównej mierze w jej działalności produkcyjnej, nie jest objęta zakresem stosowania tej dyrektywy.

(¹) Dz.U. C 211 z 8.9.2007.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 4 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Wien — Austria) — Jobra Vermögensverwaltungs-Gesellschaft mbH przeciwko Finanzamt Amstetten Melk Scheibbs

(Sprawa C-330/07) (¹)

(Swoboda świadczenia usług — Swoboda przedsiębiorczości — Przepisy podatkowe — Ulga inwestycyjna — Przepisy krajowe ograniczające korzystanie z ulgi podatkowej do towarów wykorzystywanych w stałym zakładzie położonym na terytorium kraju — Wyłączenie towarów udostępnionych odpłatnie i używanych głównie w innych państwach członkowskich — Leasing pojazdów — Zapobieganie praktykom stowiówym nadużycie)

(2009/C 19/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Wien

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Jobra Vermögensverwaltungs-Gesellschaft mbH

Strona pozwana: Finanzamt Amstetten Melk Scheibbs

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Wien — Wykładnia art. 43 WE i 49 WE — Uregulowanie krajowe przewidujące przyznanie ulgi podatkowej w związku z nabyciem nieużywanych środków trwałych (ulgi inwestycyjnej, Investitionszulwachsprämie) wyłącznie przedsiębiorcom wykorzystującym te środki w zakładzie położonym na terytorium kraju

Sentencja

Artykuł 49 WE sprzeciwia się przepisom państwa członkowskiego takim jak będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, na podstawie których odmawia się przedsiębiorstwom skorzystania z ulgi inwestycyjnej w związku z nabyciem środków trwałych tylko na tej podstawie, że środki, z tytułu których jest żądana ta ulga i które są udostępnione odpłatnie, są używane przede wszystkim w innych państwach członkowskich.

(¹) Dz.U. C 269 z 10.11.2007.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 4 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg — Niemcy) — Glencore Grain Rotterdam BV przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Jonas

(Sprawa C-391/07) (¹)

(Rozporządzenie (WE) nr 800/1999 — Refundacje wywozowe do produktów rolnych — Artykuł 16 — Refundacja zróżnicowana — Dowód dokonania przywózowych formalności celnych — Przedstawienie kopii lub fotokopii dokumentu przewozowego — Rozporządzenie (WE) nr 1501/95 — Przyznanie refundacji wywozowych na rynku zbóż — Artykuł 13 — Odstępstwo od przepisów art. 16 rozporządzenia nr 800/1999)

(2009/C 19/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Hamburg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Glencore Grain Rotterdam BV

Strona pozwana: Hauptzollamt Hamburg-Jonas